भोज्यं ददानि नास्नातो विप्राः सर्पत साम्प्रतं ।
तेनेत्युक्तास्तमशपंस्ततः सर्पो भवेति ते ॥१६५॥
अशेषमेकेनैवाङ्का श्रुत्वा रामायणं तव ।
शापस्य शान्तिर्भवितेत्यूचिरे ते प्रसादिताः ॥१६६॥
स दामोदर सूदान्तर्धावन् दूरमुदन्यया ।
शापोष्णाश्वासधूमेन जनैरद्यापि लक्ष्यते ॥१६७॥
अथाभवन् स्वनामाङ्कपुरत्रयविधायिनः ।
कुष्कजुष्ककनिष्काख्यास्त्रयस्तत्रैव पार्थिवाः ॥१६८॥
स विहारस्य निर्माता जुष्को जुष्कपुरस्य यः ।
जयस्वामिपुरस्यापि शुद्धधीः स विधायकः ॥१६९॥
ते तुरुष्कान्वयोद्भूता अपि पुण्याश्रया नृपाः ।
शुष्कक्षेत्रादिदेशेषु मठचैत्यादि चक्रिरे ॥२७०॥
प्राज्ये राज्यक्षणे तेषां प्रायः काश्मीरमण्डलं ।
भोज्यमास्ते च बौद्धानां प्रव्रज्योर्जिततेजसां ॥१७१॥
ततो भगवतः शाक्यसिंहस्य परिनिर्वृतेः ।
अस्मिन् शवलोकधातौ सार्द्धं वर्षशतं व्यगात् ॥१७२॥
बोधिसत्वश्च देशेऽस्मिन्नेकभूमीश्वरोऽभवत् ।
स तु नागार्जुनः श्रीमान षडर्द्धनसंश्रयी ॥१७३॥
अथ निष्कण्टको राजा कण्टकोत्साग्रहारदः ।